

Týrání zvířat, Místo veřejnosti přístupné
§ 302 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku

I. Trestný čin týrání zvířat byl spáchán na místě veřejnosti přístupném ve smyslu § 302 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku i tehdy, jestliže se ho pachatel dopustil sice v soukromém prostoru, do něhož není volný přístup, pokud ovšem veřejnost mohla negativně vnímat projevy týrání z jiného veřejně přístupného místa, např. ze sousedícího pozemku, který nebyl dostatečně oddělen ani oplocením, a nebyla vytvořena ani žádná jiná bariéra zabraňující vizuálnímu i zvukovému projevu týrání.

Týrání zvířat, Větší počet zvířat
§ 302 odst. 3 tr. zákoníku

II. K naplnění okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby u trestného činu týrání zvířat podle § 302 odst. 3 tr. zákoníku spočívající v tom, že pachatel spáchal tento trestný čin na „větším počtu zvířat“, je třeba, aby se tak stalo nejméně na sedmi zvířatech.

(Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 6. 2011, sp. zn. 8 Tdo 657/2011)

Nejvyšší soud z podnětu dovolání obviněného R. H. zrušil podle § 265k odst. 1 tr. ř. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 2. 2011, sp. zn. 7 To 36/2011, který rozhodoval jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu v Domažlicích pod sp. zn. 1 T 106/2010. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Krajskému soudu v Plzni, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu v Domažlicích ze dne 15. 12. 2010, sp. zn. 1 T 106/2010, byl obviněný R. H. uznán vinným přečinem týrání zvířat podle § 302 odst. 1 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku a odsouzen podle § 302 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou let.

Krajský soud v Plzni jako soud odvolací rozsudkem ze dne 15. 2. 2011, sp. zn. 7 To 36/2011, z podnětu odvolání proti shora uvedenému rozsudku soudu prvního stupně podaných obviněným R. H. a Okresním státním zástupcem v Domažlicích podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. uvedený rozsudek zrušil v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. nově rozhodl tak, že obviněného uznal vinným přečinem týrání zvířat podle § 302 odst. 1 písm. b), odst. 3 tr. zákoníku. Uvedeného trestného činu se obviněný podle popsanych skutkových zjištění dopustil tím, že nejméně od počátku ledna 2010 do 24. 1. 2010 v obci K. p. Č., na pronajatém pozemku, který byl z jedné strany oddělen zčásti drátěným pletivem od příjezdové komunikace, nezajistil řádné krmení a z jiných než zdravotních důvodů omezoval výživu včetně napájení nejméně tří svých psů, a to křížence pointera jménem S., křížence pointera jménem Č. a aljašského huskyho jménem H., přičemž věděl, že odpovídající stravu pro chov psů, které již několik let vlastní, nemůže obstarat kvůli dlouholetým finančním problémům, pro které na něj byla opakovaně nařízena exekuce, tuto situaci nijak neřešil, a přestože viděl, jak jsou psi vyhublí a zesláblí, zapřahal je do spřežení, důsledkem čehož byli nejméně tři psi ve velmi špatném výživovém stavu, kdy trpěli silnou podvýživou až na hranici kachexie.

Za tento přečin byl obviněný odsouzen podle § 302 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou roků.

Proti rozsudku odvolacího soudu obviněný podal prostřednictvím obhájce Mgr. M. P. z důvodů podle § 265b odst. 1 písm. g), h) tr. ř. dovolání. Ve vztahu k důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. vytkl, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení, když nejprve zdůraznil, že se jedná o opakovaně rozhodovanou věc, neboť předchozí rozsudek soudu prvního stupně byl z podnětu odvolání podaného státním zástupcem odvolacím soudem zrušen a věc byla vrácena Okresnímu soudu v Domažlicích k novému projednání a rozhodnutí. Nyní přezkoumávaný rozsudek oproti původní verzi prošel několika změnami, zejména došlo k rozšíření skutkové podstaty týrání zvířete i na psa H., u kterého původně soud prvního stupně pochybení obviněného neshledal, byl přidán znak „místa veřejnosti přístupného“, a dále že k nedostatečné výživě psů mělo dojít v důsledku finančních problémů obviněného. Obviněný se s takto doplněnou skutkovou podstatou trestného činu s napadeným rozsudkem neztotožnil. Především trval na tom, že žádného ze svých psů vědomě netýral, ani nevystavoval utrpení, když ani jeden z údajně týraných psů nezemřel. Obviněný připustil možnost právního posouzení jako zanedbání péče o zvíře z nedbalosti podle § 303 odst. 1 tr. zákoníku, avšak s tím, že pro takovou právní kvalifikaci nebyly zajištěny dostatečné podklady, a to zejména proto, že nedošlo ke smrti zvířete, anebo že by nastaly trvalé následky na jejich zdraví. Uvažovaná právní kvalifikace nedbalostního trestného činu nemůže obstát, a nemůže se jednat ani o přestupek. Vzhledem k tomu, že nebyl prokázán zvlášť surový nebo zvlášť trýznivý způsob týrání, nelze shledávat naplnění skutkové podstaty trestného činu v alternativě podle § 302 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, a bylo tedy nutné zkoumat naplnění znaků ve smyslu § 302 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Na podkladě prováděného dokazování se však neprokázalo, že by s výjimkou psa S. zapřahání psů do spřežení mělo způsobit trýzeň nebo zdravotní potíže, nebyla shledána příčinná souvislost mezi jejich zapřaháním do saní a jejich zdravotním stavem. Jestliže soudy trestné jednání obviněného vztáhly i na psa H., nedostatečně vyhodnotily, že v jeho případě byl nepříznivý zdravotní stav důsledkem podvýživy anebo jeho zjištěné základní choroby, jíž v době činu prokazatelně trpěl. Obviněný se rovněž nespokojil se závěrem soudů, že by tomuto psu neposkytl potřebnou lékařskou péči. K naplnění znaku „místa veřejnosti přístupného“ obviněný vytkl, že pozemek, na kterém psy choval, nebyl místem, které by za něj mohlo být považováno. Jednalo se o ohraničený pozemek a pouhá skutečnost, že je do areálu vidět, z něj nemůže činit místo veřejnosti přístupné. Ani sousedící areál obchodní společnosti H., s. r. o., nemohl svědčit pro takový závěr, byť někteří jeho zaměstnanci psy příležitostně krmili, aby jim přilepšili. V souvislosti s majetkovou situací připustil, že měl finanční problémy, které se však neodrazily na nedostatku krmiva pro psy. K dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. obviněný zdůraznil, že mělo být vzato v úvahu, že nebyl nikdy soudně trestán, tudíž byl osobou z hlediska trestního práva zachovalou, nastalou protiprávní situací sám vyřešil, neboť aby předešel škodlivým následkům, psy daroval jiným osobám. Z výpovědi svědka K. S. vyplynula i skutečnost, že stav chovu se zlepšil. Ve smyslu uplatněných výhrad obviněný považuje svou vinu za nesprávně posouzenou a trest, který mu byl vyměřen, za nepřiměřený a přísný.

V závěru dovolání obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 2. 2011, sp. zn. 7 To 36/2011, a aby podle § 265k odst. 1 tr. ř. za použití § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. přikázal odvolacímu soudu předmětnou věc v potřebném rozsahu projednat a rozhodnout.

Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve shledal, že dovolání obviněného je přípustné, bylo podáno osobou oprávněnou, v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit. Podle § 265b odst. 1 písm. g), h) tr. ř., o něž obviněný dovolání opřel, je možné dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotně právním posouzení, anebo jestliže byl obviněnému uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo mu byl uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný čin, jímž byl uznán vinným.

S ohledem na to, že obviněný v dovolání vytýkal, že soudy se dostatečně nevypořádaly s otázkou viny a spolehlivě neobjasnily všechny znaky skutkové podstaty trestného činu, jímž byl uznán vinným, neodstranily pochybnost o tom, že by se mohlo jednat o jiný trestný čin, eventuálně by šlo jen o přestupek, byl označený dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. uplatněn v souladu se zákonem. Protože Nejvyšší soud neshledal důvod k odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 tr. ř., přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost výroku rozhodnutí, proti němuž bylo podáno dovolání v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející, a shledal, že dovolání je částečně důvodné.

Nejprve je potřeba uvést podstatné skutečnosti vyplývající nejen ze skutkových zjištění, ale i z obsahu spisového materiálu, podle nichž dne 24. 1. 2010 byla provedena kontrola chovu obviněného a bylo na místě tohoto chovu v obci K. p. Č. kontrolováno celkem 20 psů, kteří všichni měli očkovací průkazy, z nichž byli tři se jmény S., Č. a H. ve velmi špatném stavu, byl u nich patrný úbytek svalové hmoty. Na to byli psi prohlédnuti veterinárními lékaři. U dvou psů pointra a křížence pointra (se jmény S. a Č.), které na ošetření přivedli dne 25. 1. 2010 k veterináři MVDr. K. Š. zástupci Úřadu městyse K. p. Č., byla shledána silná kachexie.

MVDr. M. D. – veterinář, který 10 psů obviněného očkoval v prosinci 2009, psa jménem H. ošetřil dne 25. 1. 2010, zjistil subakutní chronický zánět v těle, shledal u něj vyhublost, z čehož usuzoval, že pes delší dobu nepřijímal potravu, byl viditelně nemocný, skleslý. Na podkladě uvedeného stavu psa nemohl při vyšetření jednoznačně určit, zda byl způsoben nemocí nebo primárně špatnou výživou. U psa došlo k nasazení antibiotik, a když mu obviněný psa přivedl za 10 dní na kontrolu, bylo na první pohled u psa zjištěno zlepšení. Podle názoru tohoto veterináře se nejednalo o kachexii a nedokázal jednoznačně určit, čím byla tato vyhublost způsobena, neboť tomu mohlo být jednak tím, že nedostával dostatek potravy, anebo z důvodu, že pro nemoc pes sám odmítal potravu přijímat. Tyto své závěry jmenovaný uvedl i v lékařské zprávě ze dne 25. 1. 2010, kde nestanovil diagnózu a uzavřel, že se u psa jedná o subakutní či chronický stav zánětu v těle. Ve zprávě ze dne 4. 2. 2010 shledal, že stav psa byl výrazně zlepšen.

Protokolem o ohledání místa činu bylo shledáno, že psi byli chováni v „oploceném pozemku v obci K. p. Č., který se nachází v blízkosti železničního přejezdu v sousedství servisu autodopravy H. Po pravé straně tohoto oploceného objektu vede příjezdová cesta do servisu. Celý objekt je oplocen kovovým pletivem o výšce 3 m. Zadní část objektu je zajištěna cihlovým zdívkem“.

Tyto skutkové okolnosti vedly soudy k závěru o naplnění přečinu týrání zvířat podle § 302 odst. 1 písm. b), odst. 3 tr. zákoníku, jehož se dopustí ten, kdo týrá zvíře surovým nebo

trýznivým způsobem veřejně nebo na místě veřejnosti přístupném, spáchá-li tento čin na větším počtu zvířat.

U základní skutkové podstaty tohoto přečinu podle § 302 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku jde o jednu ze dvou samostatných alternativ vyjadřujících způsoby trestných forem týrání zvířete, jež záleží v týrání surovým nebo trýznivým způsobem veřejně nebo na místě veřejnosti přístupném [v alternativě pod písm. a) tohoto ustanovení jde o zvlášť surový nebo trýznivý způsob týrání, o který se v projednávané věci nejednalo]. Je patrné, že zde musí být současně naplněny znaky surového nebo trýznivého způsobu týrání a veřejností takového jednání nebo toho, že je toto týrání prováděno na místě veřejnosti přístupném.

Vzhledem k tomu, že trestní zákoník definici vyjadřující pojem týrání zvířete neobsahuje, lze vycházet pro účely jeho výkladu ve smyslu § 302 odst. 1 tr. zákoníku z vymezení pojmu týrání zvířete podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších změn (dále jen „zák. č. 246/1992 Sb.“), kde způsoby týrání a jeho formy upravuje ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) až x) cit. zák. Mezi jinými se za týrání považuje nutit zvíře k výkonům, které neodpovídají jeho fyzickému stavu a biologickým schopnostem a prokazatelně překračují jeho síly [písm. a)], podrobovat zvíře výcviku nebo veřejnému vystoupení anebo obdobnému účelu, je-li toto pro zvíře spojeno s bolestí, utrpením, zraněním nebo jiným poškozením [písm. b)], z jiných než zdravotních důvodů omezovat výživu zvířete včetně jeho napájení, nestanoví-li zvláštní předpis jinak [písm. c)], opustit zvíře s výjimkou zvířete volně žijícího s úmyslem se ho zbavit nebo zvíře vyhnat [písm. s)], jiné jednání, v jehož důsledku dojde k utrpení zvířete [písm. x)]. Podle § 3 písm. m) cit. zák. se za utrpení zvířete považuje stav zvířete způsobený jakýmkoliv podnětem nebo zákrokem, kterého se zvíře nemůže samo zbavit a který u zvířete způsobuje bolest, zranění, zdravotní poruchu anebo smrt.

Podle ustanovení § 302 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku však k naplnění této skutkové podstaty nepostačuje jen samotné týrání ve smyslu vymezeném v ustanovení § 4 odst. 1 zák. č. 246/1992 Sb., ale vyžaduje se, aby se jednalo o týrání surové nebo trýznivé, tedy takové týrání, které představuje vyšší stupeň, avšak nedosahující intenzity vyjádřené v § 302 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, u něhož se vyžaduje způsob zvlášť surový nebo trýznivý, který pak postačuje sám o osobě a není spojen s žádnou další okolností, jako je tomu u písm. b) § 302 odst. 1 tr. zákoníku, kde k surovému nebo trýznivému týrání musí docházet veřejně nebo na místě veřejnosti přístupném.

Pro znak „veřejně“, plně platí vymezení upravené v ustanovení § 117 tr. zákoníku, podle něhož je čin spáchán veřejně, jestliže je spáchán a) obsahem tiskoviny nebo rozšiřovaného spisu, filmem, rozhlasem, televizí, veřejně přístupnou počítačovou sítí nebo obdobně účinným způsobem, anebo b) před nejméně třemi osobami současně přítomnými. Podle popsanych skutkových zjištění se v projednávaném případě o tento znak nejednalo.

Čin obviněného byl shledán naplněn na základě znaku „místa veřejnosti přístupného“, u něhož se vychází ze stejného pojmu jako u přečinu výtržnictví podle § 358 tr. zákoníku a pro jeho výklad i ve vztahu k projednávanému trestnému činu týrání zvířete na místě veřejnosti přístupném lze využít vymezení na podkladě soudní praxe. Podle ní je místem veřejnosti přístupným každé místo, kam má přístup široký okruh lidí individuálně neurčených a kde se také zpravidla více lidí zdržuje, takže hrubá neslušnost nebo výtržnost by mohla být postřehnutá více lidmi, i když tam v době činu nejsou. Takové místo však nemusí být přístupné bez omezení komukoliv a kdykoliv, nýbrž postačí, že je přístupné jen některým

osobám určeným např. povahou jejich zaměstnání nebo v určitou dobu apod. Za místo veřejnosti přístupné v uvedeném smyslu nelze považovat uzavíratelnou část společných prostor např. obytného domu nebo obydlí podobného typu, které je určeno k bydlení více uživatelů nebo vlastníků (např. chodbu, schodiště, prostor výtahu). Místem veřejnosti přístupným však může být prostor před vchodem do takového domu či obydlí (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2006, sp. zn. 8 Tdo 1131/2006, uveřejněné v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu, roč. 2007, seš. 32 pod č. T 955.).

Přístupnost je nutno chápat i v širších souvislostech a nelze ji striktně vztahovat jen k úzce vymezenému prostoru, kam může veřejnost přímo vstoupit či v něm pobývat, ale za veřejnosti přístupné místo lze považovat i prostory v osobním či soukromém vlastnictví, které nejsou samy o sobě považovány za místa veřejnosti přístupná, avšak bezprostředně sousedí s místem, kam veřejnost vstoupit nemůže, např. dvory, pole nebo jiná prostranství, ale je na ně nebo do nich přes nedostatečně izolující bariéru (např. průhledný plot, lešení) vidět, event. slyšet. Proto ve smyslu tohoto výkladu lze považovat za místo veřejnosti přístupné, kde dochází k týrání zvířete, lze proto považovat i soukromý nebo pronajatý pozemek nebo dvůr, na nějž je přes jeho oplocení (např. pletivový plot) z místa veřejně přístupného (veřejně komunikace, pole, hřiště apod.) vidět a je možné, že osoby kolem procházející mohou projevy týrání sledovat.

Na základě tohoto výkladu je zřejmé, že obviněný skutkem, jak je výše popsán, uvedený znak základní skutkové podstaty podle § 302 odst. 1 písm. b) tr. zák. naplnil, neboť bylo shledáno, že hladoví a silnou podvýživou trpící psi byli chováni v prostoru, kam na ně bylo vidět jednak ze silnice, ale i z vedlejšího přilehlého objektu. Přístupnost tohoto místa díky nedostatečnému oplocení vedla k tomu, že veřejnost měla ničím nezakrytý pohled na strádající a trpící zvířata, což naštěstí pro ně vedlo i k tomu, že je kolemjdoucí přikrmovali. Nejvyšší soud se proto plně ztotožnil se závěry především odvolacího soudu, který na straně 6 odůvodnění svého rozsudku tento znak vyložil správně v souladu se shora vyjádřeným právním názorem. Formy a způsoby týrání byly dostatečně rovněž objasněny a v rozsudečném výroku též v potřebné míře popsány. Zvířata byla vystavena pro nedostatek potravy těžké podvýživě a v tomto stavu zapřahána do spřežení, nevznikají tudíž pochybnosti o tom, že byla trýznivým způsobem týrána, jak má ustanovení § 302 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku na mysli.

Jde-li o naplnění znaků základní skutkové podstaty trestného činu týrání zvířat podle § 302 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, Nejvyšší soud se z uvedených důvodů s napadeným rozhodnutím ztotožnil a ohledně této základní právní kvalifikace výhrady obviněného nepovažuje za důvodné. Neztotožnil se však s výkladem pojmu okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby podle § 302 odst. 3 tr. zákoníku, k němuž dospěl odvolací soud, který se na straně 6 odůvodnění napadeného rozsudku souhlasil s výkladem, k němuž dospěl soud prvního stupně, jenž za toto množství považoval více jak tři zvířata. Odkázal přitom na obdobnou praxi pojmu „více osob“.

Tento názor či právní závěr Nejvyšší soud však nepovažuje u trestného činu týrání zvířete za přílehavý. Jde o okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby podle § 302 odst. 3 tr. zákoníku, u níž trestní zákoník nepodává k výkladu tohoto pojmu žádné vodítko pro stanovení jeho kvantitativního vyjádření. Pro definování tohoto znaku je nutné vyjít ze základního předpokladu, jímž je jeho zařazení jako nejpřísnější kvalifikační skutečnosti, přičemž jde o jediný znak, který stanovenou sazbou trestu odnětí svobody od jednoho do pěti roků, oproti takovým okolnostem vymezeným v odstavci 2 § 302 tr. zákoníku, kde je trestní sazba odnětí svobody od šesti měsíců do tří let. Z toho je patrné, že musí jít o takový počet

zvířat, který toto vystupňované zpřísnění dostatečně vyjádří. Z této logiky lze proto dovodit, že teleologický výklad znaku „větší počet“, který by mohl zahrnovat více jak dvě zvířata, což by však v daném případě nebylo zřejmě dostačujícím pro naplnění zákonodárcem vymezených okolností podmiňujících použití vyšší trestní sazby a jejich adekvátní gradaci, jež by obsáhla i zamýšlenou nejvyšší přísnost postihu u této zvlášť přitěžující okolnosti. Důvodová zpráva k trestnímu zákoníku u tohoto trestného činu uvádí „...zvlášť přitěžující okolnosti jsou u této skutkové podstaty nově formulovány, přičemž se doplňuje i okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby v odstavci 3 tak, aby byl zajištěn náležitý postih takového chování ve vztahu k většímu počtu zvířat. Současně se však zachovávají i relace k trestným činům proti životu a zdraví lidí“. Obdobně i u trestného činu zanedbání péče o zvíře z nedbalosti podle § 303 odst. 2 tr. zákoníku, který považuje za okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby způsobení smrti nebo trvalých následků na zdraví „většímu počtu zvířat“, ani zde není uvedený znak definován. Důvodová zpráva k trestnímu zákoníku u tohoto trestného činu zdůraznila, že potřebu této nové skutkové podstaty vyvolaly případy, kdy „... v důsledku zanedbání potřebné péče v některých případech celé skupiny zvířat chovaných k hospodářským účelům strádají“. Je tedy patrné, že tato nová skutková podstata se rovněž ve své základní podobě týká i jen jednoho zvířete, ve druhém odstavci má rovněž uvedený větší počet zvířat, jímž se zde míní především chovy hospodářských zvířat, chovné stanice, útulky zvířat, jakož i hromadné přepravy zvířat. Z uvedeného srovnání stejného kvalifikačního znaku u obou skutkových podstat, které se však v objektivních a subjektivních znacích v základních skutkových podstatách liší, je vhodné, aby výklad pojmu „větší počet“ byl použitelný pro obě tyto skutkové podstaty, a tedy jednotný, neboť ze smyslu těchto ustanovení vyplývá, že v obou z nich jde o zvlášť přitěžující okolnost, která má vyjádřit nejpřísnější postihnuté skutkové podstaty. Zákonodárce zde klade důraz na to, aby se jednalo o více zvířat, tj. např. celý chov nebo určitou větší skupinu zvířat. Z obsahu těchto zákonodárcem zamýšlených okolností pak lze dovodit, že množství dvou či tří zvířat, by nemělo pro naplnění této okolnosti představující nejpřísnější kvalifikační znak postačovat.

Jestliže i důvodová zpráva k trestnímu zákoníku u trestného činu podle § 302 odst. 3 tr. zákoníku předpokládá zachování „relace k trestným činům proti životu a zdraví lidí“, lze uvést, že trestní zákoník v první hlavě zvláštní části upravující trestné činy proti životu a zdraví lidí obdobný kvalifikační znak „většího počtu“, nepoužívá, ale naopak jako zvlášť přitěžující okolnost stanoví znak „na dvou nebo více osobách“ [např. u § 140 odst. 3 písm. a), § 141 odst. 2 písm. a), § 145 odst. 2 písm. a), § 146a odst. 4 písm. a) atd.]. Z toho lze dovodit, že pokud by zákonodárce, měl i pro výklad pojmu „většího počtu zvířat“ na mysli množství dvou a více zvířat, použil by stejnou formulaci jako u trestných činů proti životu a zdraví lidí. S ohledem na to, že tohoto pojmu u trestného činu podle § 302 odst. 3 tr. zákoníku ani § 303 odst. 2 tr. zákoníku nepoužil, ale uvedl znak jiný, vyjádřil tím potřebu, aby se jednalo o více zvířat než dvě či tři zvířata.

Nejvyšší soud s ohledem na všechny výše rozvedené úvahy dospěl k závěru, že minimálním počtem zvířat, který lze považovat za větší počet, je sedm zvířat (k tomu přiměřeně srov. rozhodnutí č. 39/1982 Sb. rozh. tr., podle něhož se u trestného činu obecného ohrožení podle § 272 tr. zákoníku pojmem „vydání lidí“ ve smyslu většího počtu rozumí nejméně sedm osob).

Vzhledem k tomu, že soudy prvního i druhého stupně z těchto hledisek předmětný znak tvořící zvlášť přitěžující okolnost neposuzovaly a pro jeho naplnění shledaly podstatně nižší počet zvířat, nemohlo napadené rozhodnutí odvolacího soudu obstát, i když je nutné předeslat, že oba soudy se uvedenou otázkou zabývaly a řešily ji způsobem, který byl

s dosavadní výkladovou praxí konformní. Je však nutné u uvedené nové skutkové podstaty tento znak vymezit nově a šířeji, jak bylo shora vysvětleno a zdůrazněno. Z těchto důvodů Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 2. 2011, sp. zn. 7 To 36/2011, i další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu a podle § 265l odst. 1 tr. ř. Krajskému soudu v Plzni přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.